

sunnuntai 6.7.2025
päätösseurat klo 13.30
Pirjo Kotamäki

Pyhät taluttajat

Tässä on puheeni, sillä onhan tästä ollut puhetta. On ollut jo kahdentuhannen vuoden verran. Jeesus on käynyt täällä Suomessa asti. Ihan tässä maailmassa on käynyt ja sitten lähtenyt Isänsä luo, sinne jonnekin taivaisiin. Mutta että voisi sitten piipahtaa kuitenkin silloin tällöin täällä maan päällä kun tarvitsemme häntä, kun rukoilemme, niin kuin hän meidät opetti rukoilemaan. Isä meidän.

Nuorempana en oikein ymmärtänyt tätä meidän-juttua. Miksi en voisi rukoilla minä-muodossa. Minähän se olen tässä ja sinä siinä ja Jumala tuolla ja tässä ja ikuisuudessa. Nyt vanhempana tämä ulottuvuus on vasta auennut. Omasta perheestä maailmanlaajuiseen yhteisöön olemme kiinnitetty toisiimme, me myös täällä tänä päivänä Salossa.

Kolmenkymmentä vuotta sitten aloin silloin tällöin käydä kirkossa kuin myös Paavalin seurakunnan nuorten aikuisten ryhmässä. (Tunsin olevani silloin vielä nuori.) Nyt kolmekymmentä vuotta myöhemmin olen yhä matkallani seurakunnan yhteyteen, enkä oikein vieläkään ymmärrä: mihin seurakuntaan oikein kuulun?

Pettymykseni seurakuntaan juontaa rippikoulu-ajoilta, jolloin lähdin mukaan vaellusrippikouluun Saariselälle. Vaeltaminen oli alussa raskasta, mutta muuttui sitten, kävelemisen rytmiin päästyämme, helpoksi. Rippileirin jälkeen oli konfirmaatio Pihlajamäen kirkossa, jonka jälkeen pappi ja isokset kävivät jokaisen rippileiriläisen kotona tervehdyskäynnillä.

Paitsi että he eivät tulleet minun kotiini asti. Pappi ei jaksanut enää tulla kotiini joka sijaitsi noin 300 metrin päässä viimeisestä etapista, missä pappi isosineen vieraili. Odotin jännittyneenä heitä koko päivän, sillä minua jännitti papin ja isosten tapaaminen uudessa yhteydessä ja vielä kodissani. Olinhan nyt seurakuntalainen toisella tapaa, komfirmoitu. Voisin minäkin olla yhteydessä Jumalaani, jotenkin vain, vaikka laulamalla nuorten veisuja. Pidin niistä kovasti. Olin lapsi vielä, mutta samalla myös epävarma nuori, juuri yhteyttä kaipaava, enkä oikein tiennyt mitä tuo seurakunnan yhteys oikein on. Ja juuri silloin tämä pappi kertoi minulle sanattomasti: et kuulu tähän yhteyteen.

Olen tähän mennessäni kirjoittanut Franciscus Assisilaisesta, Pyhästä Birgitasta, Helena Konttisesta ja Paavo Ruotsalaisesta, kuin myös esimerkiksi Pompejista. Ja tänä vuonna pitäisi ilmestyä myös uusi runokokoelmani nimeltä ”Taivaskenkäiset – Helsingistä Lourdesiin”, jossa ääneen pääsevät toiset taivaalliset äänet, mm. Bernadette Lourdesista ja Ignatius Loyola.

Mietin: mikä on pyhää? Kuuluuko pyhyys vain katolisen uskonnon puoleen? Mielestäni he ovat pyhiä jo senkin vuoksi, että olemme kaikki Jumalan kuvia.

Minua nämä ihmiset ovat kädestä pitäen taluttaneet uskon pariin. Myös Paavo Ruotsalainen kuuluu heihin, joiden elämästä olen saanut paljon voimaa. Toki ihminen on syntinen ja vääräleuka, pirullinen lähimmäisilleen ja siinä sivussa tuhoaa viimeisen metsän avohakkuillaan, mutta samalla ihminen on Jumalan henkäys, ihmeitä tulvillaan jo olemassaolollaan.

Jos seurakunnan yhteys tuntuukin välillä etäiseltä, niin kuin luulen, että monelle nykyihmiselle siten tuntuu, nämä pyhät ihmiset ovat turvani. Heidän elämäntarinansa kertoo minulle Jumalasta. He ovat olleet Jumalan palkollisia.

Franciscus Assisilainenkin oli nuoruudessaan sotilas, joka jäi kiinni Assisin ja Perugian välisessä sodassa ja oli vuoden ajan vankeudessa Perugiassa. Emme tiedä hänen taistelustaan tuossa sodassa. Tappoiko hän kenties ihmisiä? Sellaista tapahtuu sodissa. Ei tällainen elämänkaari kuitenkaan tahraa Franciscuksen mainetta. Hänen maineensa kumpuaa muualta. Samoin ajattelen olevan Paavo Ruotsalaisen kohdalla, jonka sanottiin olevan vaikea läheisille ihmisilleen, ehkä ennen muuta vaimolleen. Mutta myös hänellä oli sanottavaa joka kumpusi Jumalalta. Jumala asetti hänen elämänsä palveluun, ja siitäpä me tiedämme paljon. Joku sanoo, ettei hän ollut pyhimys, mutta mielessäni sanon häntä Pyhäksi Paavoksi; ehkä vähän vinosti hymyillen. Olkoon vain mikä on, vääräleuka ja samalla ihmeellinen, vaikea lähimmäinen. Sellaisia me ihmiset välillä olemme – pyhydessämme.

Olen siis löytänyt uskoa kirjottamalla näistä pyhistä. Samalla olen lukenut Raamattua, kaiken pyhän kertomuksellisuuden äitiä ja isää. Tunnen kuuluvani suureen pyhään lukupiiriin. Jeesuksen tarina on niin ihmeellinen, ja tarkoitettu juuri meille ihmisille. Tässä lukupiirissä on väiteltä kautta aikojen, mitkä asiat ovat tärkeitä tänä aikana ja mitkä asiat kuuluvat menneisyyteen. Lukupiirin jäsenten mielipiteet voivat olla hyvinkin erilaisia; sen tiedämme. Jokainen vetää Raamatun sanomaa sisään oman hengityksensä tahdissa, sillä lukupiiri on niin laaja kuin on ihmiskunta ja sen kautta olemme salaperäisesti myös yhdessä, juuri tässä, tällä hetkellä Salossa, vuonna 2025; me talutamme toisiamme.